

РЕШЕНИЕ

№ 1945

гр. София, 24.03.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 25.02.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8694** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията.

Образувано е по жалба на Б. В. З. срещу писмо изх.№9400-3596/1/ от 31.07.2014г. на главния инженер на район «В.» при Столична община.

С оспорения акт главният инженер на район «В.» при СО е разгледал искане на жалбоподателката с вх.№9400-3596 от 19.06.2014 до кмета на района за одобряване на заповед по чл.190 ал.1 от ЗУТ за прокарване на временен път за достъп до имота й. В писмото са изложени мотиви за липса на предпоставките за прокарване на временен път, тъй като по регулационен план е осигурен достъп до имота, като едновременно с това е цитирана разпоредбата на чл.192 ал.3 от ЗУТ относно право на преминаване през общински имот.

Жалбоподателката счита, че с писмото по същество се отказва прокарване на временен път и го оспорва като незаконосъобразен административен акт. Твърди, че улицата, предвидена по регулационен план, не е открита и достъпът през нея е невъзможен поради свлачищни процеси. Позовава се на становище на главния архитект на Столична община, в което ѝ е указана процедурата по чл.190 или чл.192 от ЗУТ. Твърди, че предложеният проект за прокарване на временен път съответства на законовите разпоредби. Иска се отмяна на отказа на главния инженер и връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания. В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв.К.. Претендират се разноси.

Ответникът - главният инженер на район «В.» при Столична община, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Столична община – собственик на имот с идентификатор по кадастрална карта 49597.1703.171, през който се иска прокарването на временния път, не изразява становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

Жалбоподателката притежава в съсобственост с други лица поземлен имот с идентификатор 49597.1703.174, видно от представените протокол за допускане на съдебна делба по гр.д. №16/1993г. на Софийски районен съд и удостоверение за наследници на Й. Б. З., както и от вписаните данни за собственици в кадастралния регистър.

По действащия регулационен план, одобрен със Заповед №140/07.04.1971г., имотът е урегулиран като УПИ V-99, като лицето му е единствено към задънена [улица].

Предвидената по регулационен план улица не е открита и изградена напълно и по нея е невъзможен достъпът до УПИ V-99.

С писмо вх.№ГР-94-Б-16/24.03.2011г. до главния архитект на СО жалбоподателката е поискала становище за реда, по който може да се осъществи реален достъп до имота й. Становището на главния архитект на СО е изразено в писмо от 12.08.2011г. Видно от изложеното в писмото, реализирането на предвидената задънена улица в участъка, осигуряващ достъп до УПИ V-99, е технически трудно изпълнимо и икономически необосновано, поради изключително стръмния и скалист терен, който налага построяване на подпорна стена с дължина 80м. Според становището на главния архитект на СО, целесъобразно е да се потърси друг регулационен достъп чрез изменение на подробния устройствен план за регулация, като дотогава достъпът до имота следва да се осигури чрез прокарване на временен път /чл.190/ или разрешаване на право на преминаване през чужд имот /чл.192/. Указано е, че двете процедури са от компетентността на районния кмет.

С молба вх.№9400-3596 от 19.06.2014 до кмета на района жалбоподателката е поискала издаване на заповед по чл.190 ал.1 от ЗУТ за прокарване на временен път за достъп до имота й като е представила проект, изготвен от лицензиран геодезист. По представения проект временният път е с площ 164 кв.м. и се прокарва през общински имот 49597.1703.171.

В съдебното производство е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, което не е оспорено от страните и се цени от съда като добросъвестно и компетентно. Вещото лице, след огледа на място на имота, потвърждава становището на главния архитект на СО относно техническата трудност и нецелесъобразност да се реализира предвидената по регулация улица –тупик. Общинският имот 49597.1703.171 на практика вече е разделен на две части - в едната му част са изградени църквата „Св.Г. П.“ и са обособени урегулирани поземлени имота УПИ III-98 и УПИ IV-98, а в другата е изграден гробищен парк с поставена трайна ограда.

Предложеният временен път минава между оградата на гробищния парк и регулационната линия на УПИ IV-98. Той не засяга сгради и трайни насаждения, нито целостта на УПИ IV-98, нито на гробищния парк, като теренът е почти равен - следователно прокарването му е технически лесно и икономически целесъобразно.

Правни изводи:

Оспореният административен акт е нищожен на основание чл.146 т.1 от АПК, като издаден от орган без материална компетентност.

Временните пътища се прокарват въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите, а при липса на съгласие - въз основа на заповед на кмета на общината – чл.190 ал.6 от ЗУТ. Съгласно §1 т.3 от ДР на ЗУТ кметът на общината може да предостави свои функции по този закон на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската (районната) администрация. Въпреки изричните указания на съда, ответникът не представи доказателства за предоставени му правомощия от кмета на общината.

Като взе предвид становището на главния архитект на СО, съдът намира, че преписката по молбата на жалбоподателката с вх.№9400-3596 от 19.06.2014г. следва да се върне на кмета на район „В.“ за разглеждане и постановяване на административен акт по чл.190 ал.6 от ЗУТ. При липса на заповед по §1 т.3 от ДР на ЗУТ за делегиране на правомощия от кмета на СО, преписката следва да се изпрати на компетентния орган съобразно общото правило на чл.31 ал.2 от Административно-процесуалния кодекс.

При новото разглеждане на преписката от компетентния орган следва да се вземат предвид задължителните указания по тълкуването и прилагането на материалните разпоредби на закона с оглед постигане на целта му.

Предпоставките за прокарване на временни пътища са разписани в разпоредбата на чл.190 ал.1 от ЗУТ - когато съгласно подробен устройствен план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокарва временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. В процесния случай кумулативно изискуемите предпоставки са налице и няма правно основание да се откаже процедиране на прокарване на временен път.

Представеният проект за временен път отговаря на императивните изисквания на чл.190 ал.5 от ЗУТ - да не се засягат заварени сгради и постройки, както и дълготрайни декоративни дървета. Той е икономически обоснован и целесъобразен и е съобразен с целта на закона за осигуряване на достъп до поземлените имоти.

Разноски:

При този изход на правния спор искането на жалбоподателката за присъждане на разноски е основателно – чл.143 ал.1 от АПК. Направените по делото разноски в размер на 610 лева – за държавна такса, експертиза и възнаграждение за процесуален представител, следва да бъдат възстановени на жалбоподателката от бюджета на Столична община.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 от АПК във връзка с чл. 215 ал.7

от ЗУТ и чл.143 ал.1 от АПК Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на писмо изх.№9400-3596/1/ от 31.07.2014г. на главния инженер на район «В.» при Столична община.

ИЗПРАЩА административната преписка на кмета на район «В.» при Столична община за разглеждане при спазване на указанията по прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. В. З. отгр.С. сумата 610 /шестстотин и десет/ лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: